

EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2016.11.30.
COM(2016) 761 final

2016/0376 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE
az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SWD(2016) 399 final}
{SWD(2016) 401 final}
{SWD(2016) 402 final}
{SWD(2016) 403 final}
{SWD(2016) 404 final}
{SWD(2016) 405 final}
{SWD(2016) 406 final}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

Az energiahatékonyság elsődlegességének elve az energiaunió döntő fontosságú eleme. Ez a javaslat az említett elvet ülteti át a gyakorlatba. A legolcsóbb, a legtisztább és a legbiztonságosabb energia az, amely nem kerül felhasználásra. Az energiahatékonyság önálló energiaforrásként kezelendő. Ez az egyik legköltséghatékonyabb módja az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés, valamint a növekedés, a foglalkoztatás és a befektetési lehetőségek előmozdításának.

Az uniós jogi keret a 2020-ra szóló 20 %-os energiahatékonysági célkitűzés mentén került kialakításra, amelyet a 2030-as távlati tervhez kell igazítani, tekintettel az Európai Tanács által 2014-ben elfogadott célkitűzésre, amely az energiahatékonyság 2030-ig történő legalább 27 %-os növelésére irányul, mely arányt 2020-ig felül kell vizsgálni abból a szempontból, hogy módosítható-e 30 %-ra, valamint az Európai Parlament állásfoglalására, amely 40 %-os kötelező célkitűzést irányoz elő.

Ez a javaslat uniós szinten 30 %-os kötelező energiahatékonysági célkitűzést állapít meg 2030-ra. Ez lehetővé teszi a tagállamok és a befektetők számára, hogy hosszú távon tervezni tudják szakpolitikáikat és beruházásaikat, valamint hogy ennek megfelelően igazítsák ki energiahatékonysági stratégiáikat. Az uniós, nemzeti és regionális szintű, célzott szakpolitikákkal karöltve ez a célkitűzés számos jelentős előnnyel fog járni Európa számára. Az említett célkitűzés 17 %-os csökkenést jelent a végsőenergia-fogyasztás tekintetében a 2005. évi szinthez képest. Fokozni fogja a gazdasági növekedést, ami hozzávetőlegesen 0,4 %-os (70 milliárd eurós) GDP-növekedéshez vezet. A nagyobb energiahatékonyság elő fogja segíteni, hogy az európai vállalkozások költségeik csökkentése révén javítsák versenyképességüket; a háztartási és ipari energiaárak várhatóan átlagosan 161 EUR/MWh-ról 157 EUR/MWh-ra mérséklődnek. Helyi üzleti lehetőségeket és munkahelyeket teremt, ami a becslések szerint 400 000 új munkahelyet jelent 2030-ig az összes ágazat tekintetében; különösen az építőipari ágazatban lesz ez jelentős, többek között a szakképzett fizikai munkára irányuló növekvő keresletnek köszönhetően. Az építőipar a legnagyobb energiafogyasztó Európában, amely a végsőenergia-felhasználás 40 %-áért felelős, a 30 %-os energiahatékonysági célkitűzés ezért nagy lehetőségeket rejt ebben az ágazatban. Végezetül pedig várhatóan a környezetszennyezés ellenőrzési költségei és az egészségkárosodással kapcsolatos költségek 4,5–8,3 milliárd euróval csökkennek, emellett jelentős mértékben javulni fog az energiabiztonság, melynek eredményeképp 2030-ra 12 %-kal csökken a földgázimport.

Az energiahatékonysági irányelv alapján a tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az energiaszolgáltatók és az energiaelosztók évente 1,5 %-kal növeljék energiamegtakarításaikat. Ennek a külön erre a célra létrehozott kötelezettségi rendszereken és alternatív intézkedéseken keresztül történő végrehajtása kulcsfontosságú eleme az uniós energiahatékonysági keretnek. Bebizonyosodott, hogy a fentieknek jelentős húzó hatása van a végfelhasználói energiatakarékosság ösztönzése, az energiahatékonyság terén megvalósuló magánberuházások vonzása és az új piaci szereplők megjelenésének támogatása tekintetében. Megteremtik az energiahatékonyságra irányuló politikai akaratot, emellett hozzájárulnak az épületfelújítások arányának növeléséhez, valamint az energiahatékony berendezések és technológiák elterjedéséhez. Kulcsfontosságú szakpolitikáról van szó, amely 2020-at követően is megnyitja

az utat az oly szükséges magánberuházások és üzleti lehetőségek előtt az uniós vállalkozások számára, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra.

A javaslat ezért kiterjeszti a kötelezettségi időszakot a 2020 utáni időszakra, miközben megtartja az 1,5 %-os rátát, valamint továbbra is biztosítja mind az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek, mind pedig az alternatív intézkedések alkalmazásának lehetőségét. Ezzel teljes mértékben megmarad a tagállamok mozgástere a tekintetben, hogy politikai környezetük és a piaci feltételek kontextusában miként hajtják végre megtakarítási kötelezettségeiket. Ez a rendelkezés központi szerepet játszik az Unió éghajlat- és energiapolitikai céljainak megvalósításában, mivel a 2030. évi 30 %-os energiahatékonysági célkitűzés eléréséhez szükséges többletmegtakarítások mintegy fele várhatóan a kötelezettség 2020 utáni időszakra történő kiterjesztése révén valósul meg.

Annak érdekében, hogy a fogyasztók még központibb szerepet tölthessenek be az energiapiacban, a Bizottság a fűtési és hűtési célú energiafogyasztásra vonatkozó tájékoztatás javítását javasolja, valamint azt, hogy a hőenergiafogyasztás mérése és számlázása tekintetében erősödjének a fogyasztói jogok, különösen a többlakásos épületekben élő emberek vonatkozásában. A tájékoztatás gyakoriságának növelése érdekében bevezetésre kerül a távolról is leolvasható hőfogyasztásmérők kötelezővé tétele.

A javaslat megerősíti az energiahatékonyság szociális szempontjait azáltal, hogy előírja az energiaszegénység figyelembevételét az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek és az alternatív intézkedések kialakítása során. Az energiaszámlák csökkenése különösen előnyös lesz a legkiszolgáltatottabb fogyasztók számára.

E javaslatba az irányelvnek csak azon cikkei kerültek bele, amelyeket a 2030-as időkeretbe való tekintettel aktualizálni kell, valamint a fogyasztásmérésre és a számlázásra vonatkozó rendelkezések. A IV. mellékletben foglalt alapértelmezett együtthatóra és a 22. cikkben foglalt felhatalmazásra irányuló technikai jellegű módosításokon kívül az irányelv többi cikkét nem érinti a javaslat.

• **Összhang a meglévő szakpolitikai rendelkezésekkel**

Az energiahatékonyság és az „első az energiahatékonyság” elv központi szerepet töltenek be az energiaunióra vonatkozó stratégiában. A javaslat észszerűsíti és egyszerűsíti a hatályos rendelkezéseket, valamint javítja az összhangot a Tiszta energia minden európainak csomag többi részével, nevezetesen az új irányítási rendelettel és a megújuló energiára vonatkozó szabályozás aktualizálásával.

Emellett az energiahatékonyság növelését célzó épületfelújítás előmozdítása révén lehetővé teszi az épületek energiahatékonyságáról szóló irányelv teljes potenciáljának kiaknázását. Az energiaszolgáltatók és az energiaelosztók gyakran az energiahatékonysági intézkedéseknek az egyéni fogyasztók otthonaiban történő végrehajtása révén teljesítik 1,5 %-os megtakarítási kötelezettségüket. A javaslatot kísérő szolgálati munkadokumentum¹ az Unió egész területéről ismertett példákat a bevált gyakorlatokra.

¹ SWD (2016) 404

Az energiahatékonysági célkitűzések kapcsolódnak az éghajlat-politikai célkitűzésekhez, és különösen a közös kötelezettségvállalási határozathoz², amely a tagállamok számára az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzéseket állapít meg. Az energiahatékonysági politikák számottevően növelik az energiatakarékos technológiák elterjedését az épületekben, az iparban és a közlekedésben. Az energiahatékonysági intézkedések költséghatékony módon nyújtanak segítséget ahhoz, hogy a tagállamok elérjék a kibocsátáskereskedelmi rendszerben³ és a közös kötelezettségvállalási határozatban meghatározott célkitűzéseket, mivel az irányelv 7. cikke tényleges energiamegtakarítás elérését írja elő a tagállamoknak, tehát szorgalmazza a gyakorlatban megvalósuló energiahatékonysági intézkedések meghozatalát.

A fogyasztásmérésre és a számlázásra vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatban javasolt módosítások növelni fogják a belső energiapiacra vonatkozó jogszabályokkal való összhangot a villamos energia tekintetében, emellett hozzájárulnak a következő uniós kezdeményezések megvalósulásához: a hőtechnikai stratégia⁴ és az új irányvonal az energiafogyasztók számára.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

• Jogalap

A javaslat az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 194. cikke (2) bekezdésén alapul, amely az energiaügyi intézkedések jogalapja. Ez egyben az energiahatékonyságról szóló, e javaslat által módosított 2012/27/EU irányelv jogalapja is. Mivel a Szerződés tartalmaz egy speciálisan energiaügyekre vonatkozó jogalapot, helyénvaló azt alkalmazni.

• Szubszidiaritás

Az energiahatékonyság területén uniós szinten elfogadott eszközök jól tükrözik az energia mint politikai és gazdasági kihívás növekvő jelentőségét, valamint szoros kapcsolódását olyan szakpolitikai területekhez mint az energiaellátás biztonsága, az éghajlatváltozás, a fenntarthatóság, a belső piac és a gazdasági fejlődés. A piaci és szabályozási hiányosságok miatt számos, az energiahatékonyságra irányuló költséghatékony beruházás el fog maradni, ami az Európai Tanács által 2014 októberében egyeztetett energiafogyasztási szinttől eltérő szinthez vezethet 2030-ban. Az energiahatékonyságra vonatkozó célkitűzések jelenleg nem valósíthatók meg kellő mértékben egyedül a tagállamok által, ezért uniós szintű fellépésre van szükség az intézkedések nemzeti szintű alkalmazásának megkönnyítéséhez és támogatásához. A szubszidiaritás elve érvényesül, mivel a tagállamok megőrzik a jelenleg rendelkezésükre álló mozgásteret szakpolitikamixük meghatározása terén, valamint az előírt megtakarítások 2030-ig történő eléréséhez alkalmazott megközelítés kiválasztása tekintetében, beleértve a megtakarítások ütemezésének módját.

• Arányosság

² Az Európai Parlament és a Tanács 406/2009/EK határozata (2009. április 23) az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2009.140.01.0136.01.ENG

³ Az Európai Tanács a 2005. évi szinthez viszonyítva a 2030-as évre az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszerre vonatkozóan 43 %-os, a kibocsátáskereskedelmi rendszeren kívüli – a közös kötelezettségvállalási határozat hatálya alá tartozó és a földhasználati (LULUCF) – ágazatokra vonatkozóan pedig 30 %-os kibocsátáscsökkentési célkitűzést fogadott el; az utóbbi tekintetében kötelező nemzeti célkitűzések által történő végrehajtást irányzott elő.

⁴ COM(2016) 51 final, 2016.2.16.

Az arányosság elvével összhangban a javasolt módosítások nem terjednek túl azon, ami a kijelölt célok eléréséhez szükséges. E módosítások révén a jelenlegi jogszabályi keret igazodni fog a 2030-ig terjedő időkerethez, emellett egyértelműbbé és alkalmazhatóbbá válik. A 7. cikk tekintetében megjelölt előnyben részesített lehetőség (a 2030-ig teljesítendő megtakarítási követelmény) nem lépi túl a célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket. A hatásvizsgálat kifejti, hogy miért indokolt az évenkénti 1,5 %-os arány fenntartása az új időszakra (2021–2030) is.

A felvázolt lehetőségekben javasolt elemek hatálya azokra a szempontokra korlátozódik, amelyek uniós fellépést tesznek szükségessé (a megtakarítási követelmények meghatározása és e megtakarítások elérésének hiteles módon történő biztosítása).

Az egyszerűsítésre és az egyértelműsítésre irányuló módosítások megkönnyítik a tagállamok számára a rendelkezések végrehajtását és az energiamegtakarítási követelmények teljesítését.

A 9–11. cikk módosításai valószínűleg nem lesznek jelentős hatással arra, hogy a tagállamok miként teljesítik már jelenleg is a fogyasztásmérésre és a számlázásra vonatkozó kötelezettségeket, a távolról is leolvasható eszközökre vonatkozó kötelezettségek tekintetében pedig megfelelő határidők kerültek meghatározásra.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

Mivel ez a javaslat egy meglévő irányelvet módosít, a megfelelő eszköz a módosító irányelv.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

2015. november 4-én nyilvános konzultáció indult, melynek során az érdekelt felek megküldhették visszajelzéseiket és észrevételeiket. A bevált gyakorlattal összhangban a kérdőív kitöltésére több mint 12 hét állt rendelkezésre.

Az online kérdőívre 332 válasz érkezett, a funkcionális e-mail-címre pedig további 69 dokumentumot küldtek a kérdőívre adott válaszok kiegészítéseként vagy azok helyett. A legtöbb észrevételt ágazati szervezetek (140), magánvállalkozások (47) és nem kormányzati szervezetek (33) küldték be. Összesen 19 – köztük 18 uniós és norvég – állami hatóság nyújtott be észrevételt. A 18 uniós állami hatóság közül 3 kérte névtelensége megőrzését. A fennmaradó 15 észrevétel a következő országokból érkezett: Ausztria, Belgium, a Cseh Köztársaság, Dánia, az Egyesült Királyság, Észtország, Finnország, Franciaország, Hollandia, Horvátország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Svédország és Szlovákia.

A tagállamokkal folytatott célzottabb konzultációra az energiahatékonysági irányelvvel foglalkozó bizottság 2016. február 2-i ülésén, valamint a 2016. március 18–17-i Concerted Action ülésen került sor.

Az érdekelt felektől származó további észrevételek begyűjtésére a nyomon követés és ellenőrzés tárgyában 2016. február 3-án, valamint a 7. cikk szerinti energiamegtakarítás-kereskedelem tárgyában 2016. február 29-én tartott tematikus műhelyek keretében került sor.

2016. március 14-én a szakpolitikai lehetőségek megvitatása céljából megrendezésre került egy rendezvény az érdekelt felekkel, és a megbeszélés eredményei bekerültek a

hatásvizsgálati folyamatba (a következtetéseket lásd alább). Az említett rendezvényen – melynek az európai ipar, a civil társadalmi szervezetek és a tagállamok képviselőiben 282 résztvevője volt – emellett megvitatásra kerültek a 2030-as célkitűzések. A véleményüknek hangot adó érdekelt többsége támogatta a 2030-ra szóló legfeljebb 40 %-os célkitűzést, de nem alakult ki végleges álláspont azzal kapcsolatban, hogy a célkitűzés kötelező erejű legyen-e.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A következő, külső szakértők által készített tanulmányok megrendelésére került sor:

- *Final Report evaluating the implementation of Article 7 of the EED* (Az energiahatékonysági irányelv 7. cikkének végrehajtását értékelő végleges jelentés), Ricardo-AEA/ CE Delft.
- *Draft final Report on assessing costs and benefits of the EEOSs* (Tervezet – Végleges jelentés az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek költségeinek és hasznának értékeléséről), RAP.
- *Analysis provided to the impact assessment of Article 7, EED* (Az energiahatékonysági irányelv 7. cikkének hatásvizsgálatához készített elemzés), Ricardo-AEA/CE Delft (a 7. cikkről szóló 3. utókövetési tanulmány keretében).
- „*Analysis of good practices and development of guidelines for accurate and fair allocation of costs for individual consumption of heating, cooling and domestic hot water in multi-apartment and multi-purpose buildings to support the implementation of relevant provisions of the Articles 9-11 of the Directive 2012/27/EU on energy efficiency*” („A többlakásos és több célra használt épületekben a fűtés, a hűtés és a háztartási melegvíz egyéni fogyasztása alapján történő pontos és igazságos költségelosztással kapcsolatos bevált gyakorlatok elemzése és iránymutatások kidolgozása az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv 9–11. cikkében foglalt vonatkozó rendelkezések végrehajtásának támogatása érdekében”), Empirica.

Az 1. és a 3. cikk módosítása az Athéni Nemzeti Műszaki Egyetem által kidolgozott PRIMES modell felhasználásával történt. A makrogazdasági modellezés és elemzés az Athéni Nemzeti Műszaki Egyetem, a Cambridge Econometrics és az Ernst and Young segítségével valósult meg.

- **Hatásvizsgálat**

A Bizottság az alábbi lehetőségeket vizsgálta meg:

A célkitűzés szintjének meghatározása érdekében megvizsgálták, hogy mivel járna a primerenergia-fogyasztás 27, 30, 33, 35 illetve 40 %-kal történő csökkentése a 2007-es bázisévhez képest. A célkitűzés megfogalmazása érdekében sor került a primerenergia-fogyasztással és/vagy a végsőenergia-fogyasztással, a megtakarítással vagy az energiatartozással kapcsolatos célkitűzések elemzésére. A célkitűzés jellegére vonatkozóan a következő lehetőségek képezték értékelés tárgyát:

- 1. lehetőség: indikatív uniós és nemzeti célkitűzések;
- 2. lehetőség: kötelező erejű uniós célkitűzés;
- 3. lehetőség: kötelező erejű tagállami célkitűzések.

A 7. cikk tekintetében:

- 1. lehetőség: nincs uniós szintű fellépés – a szabályozással kapcsolatos iránymutatás nyújtásának és a végrehajtás erősítésének folytatása 2020-ig;
- 2. lehetőség: a 7. cikk hatályának kiterjesztése 2030-ig;
- 3. lehetőség: a 7. cikk hatályának kiterjesztése 2030-ig, egyszerűsítés és naprakésszé tétel;
- 4. lehetőség: a 7. cikk hatályának kiterjesztése 2030-ig; a megtakarítások mértékének növelése.

A 9–11. cikk tekintetében:

- 1. lehetőség: megerősített végrehajtás és további iránymutatás (nem jogalkotási lehetőség);
- 2. lehetőség: az előírások egyértelműbbé és naprakésszé tétele, valamint egyes rendelkezések konszolidációja a belső energiapiaccal foglalkozó jogszabályokkal való összhang növelése érdekében.

A hatásvizsgálat mindezeket a lehetőségeket a kiindulási helyzethez képest és egymáshoz viszonyítva is elemzi. A vizsgálat kimutatta, hogy egy 27 %-nál magasabb energiahatékonysági szint elérése 2030-ig nagyobb előnyökkel járna a munkahelyteremtés, a gazdasági növekedés, az ellátás biztonsága, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése, az egészség és a környezet vonatkozásában. E többdimenziós elemzés alapján politikai döntés született a kötelező 30 %-os energiahatékonysági célkitűzés meghatározásáról. Az elemzés eredményeként a 7. cikk kapcsán a 3. lehetőség, a 9–11. cikk kapcsán pedig a 2. lehetőség került meghatározásra előnyben részesített lehetőségként, mivel ezek segítségével érhető el leghatékonyabban és legbiztosabban a várt eredmények, ugyanakkor összhangban állnak az uniós energiapolitika egyéb területeivel is.

Az előnyben részesített lehetőség keretében a 7. cikk hatályának 2030-ig történő kiterjesztése hozzájárul az energiafogyasztás és a CO₂-kibocsátás csökkentéséhez, valamint a levegőminőség javulásához.

Ha a társadalmi hatásokat nézzük, az előnyben részesített lehetőség kedvezően hat a foglalkoztatásra: több mint húsz tanulmány alapján az a következtetés született, hogy az energiahatékonyságba fektetett minden 1,2 millió euró körülbelül 23 munkahely létrehozását támogatja közvetlenül az energiahatékonysági ágazatban. Amennyiben ezt az arányt alkalmazzuk például az Ausztria, Dánia, Franciaország, Olaszország és az Egyesült Királyság területén működő energetikai vállalatok összes kiadására, akkor kétszeres tőkeáttételi hatást feltételezve – az energiahatékonysági kötelezettségi rendszereknek köszönhetően – ez akár 100 000 új munkahelyet is jelenthet az említett országokban. Kedvező hatás várható az energiaszegénység által érintett fogyasztók tekintetében is: az Európai Beruházási Bank egy 2013-as tanulmánya megállapította, hogy a tüzelőanyag-költségek energiahatékonysági intézkedések révén történő csökkentése enyhítheti az energiaszegénységet és hozzájárulhat az egyenlőtlenséghez és a társadalmi kirekesztéshez kapcsolódó kérdések kezeléséhez.

• Célravezető szabályozás és egyszerűsítés

A javaslat nem biztosít mentességet a mikrovállalkozásoknak, de az irányelv tartalmaz egyedi rendelkezéseket a kis- és középvállalkozások (kkv-k) tekintetében, amelyekre nem vonatkozik a négyévenkénti energetikai auditra irányuló kötelezettség. A tagállamok kötelesek kidolgozni a kkv-kat energetikai auditok elvégzésére ösztönző programokat, valamint létrehozhatnak támogatási rendszereket az energetikai auditok költségeinek fedezéséhez.

Az irányelv 7. cikkében foglalt energiamegtakarítási kötelezettség a gyakorlatban gyakran eredményez számos kisebb léptékű energiatakarékosági intézkedést, különösen az épületek felújítására vonatkozóan. A kkv-k, például a kisebb építőipari cégek számára előnyök ezek az üzleti lehetőségek, és a 7. cikk időbeli hatályának a jelenlegi 2020-ról 2030-ra való kiterjesztése lehetővé teszi, hogy az említett kedvező hatás tovább érvényesüljön. Az energiahatékonyság-alapú szerződések kiterjesztése azt eredményezte, hogy az energiaszolgáltatók energetikai szolgáltató vállalkozásokat bízhatnak meg, amelyek gyakran kis- és középvállalkozások.

2016-ban a Bizottság az építőipar tekintetében célravezetőségi vizsgálatot végzett a belső piac és az energiahatékonyság szakpolitikai szempontjai alapján, amely megállapította, hogy az uniós energiahatékonysági jogszabályok általában véve pozitív hatást gyakoroltak az építőipari ágazatra, ami az üzleti lehetőségek bővüléséhez vezetett az épületek energiahatékony felújítása terén.

A fogyasztásmérésre és a számlázásra vonatkozóan javasolt módosítások egyértelművé és naprakésszé teszik a jelenlegi rendelkezéseket oly módon, hogy figyelembe veszik a műszaki haladást és az olyan eszközök előnyeit, amelyek segítségével távolról is mérhető a hőenergia-fogyasztás és bővíthető a saját energiafelhasználásra, valamint a használat gyakoriságára vonatkozó információk köre.

Az irányelv javasolt módosításai egyszerűbbé és egyértelműbbé teszik a végrehajtást a tagállamok számára, és amennyire csak lehetséges, minimálisra fogják csökkenteni az egyéb energiaügyi jogszabályokkal és politikákkal való átfedéseket.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

Ez a javaslat egy már meglévő, az energiahatékonyságról szóló irányelvet módosít, és jöllehet a követelmények időbeli hatálya kiterjedt, várhatóan nem jár lényeges, költségvetési vagy adminisztrációs többletköltségeket jelentő következményekkel a tagállami hatóságok számára, amelyek már az eddigiek során is életbe léptettek ilyen jellegű intézkedéseket és struktúrákat. Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek keretében meghozott intézkedésekkel kapcsolatos költségek többnyire áthárulnak a végső felhasználókra, akik számára ugyanakkor előnyt jelentenek az energiafogyasztás csökkenéséből eredő alacsonyabb összegű energiaszámlák.

A javaslatnak nincsenek az EU költségvetését érintő vonzatai.

5. EGYÉB ELEMEEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstételi szabályai**

Ez a javaslat nem hoz változást a tagállamok jelenlegi jelentéstételi kötelezettségei terén. Az energiaunió irányításáról szóló jogalkotási javaslat biztosítani fogja egy átlátható és megbízható tervezési, jelentéstételi és nyomonkövetési rendszer bevezetését, melynek alapjául az integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai tervek és a tagállami előrehaladási jelentések szolgálnak, amelyek rendszeresen értékelik a nemzeti tervek végrehajtását. Ez enyhíti a tagállamokra nehezedő adminisztratív terheket, ugyanakkor továbbra is lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy nyomon kövesse a tagállamok által tett haladást saját energiahatékonysági célkitűzéseik és az átfogó uniós célkitűzés megvalósítása felé. Az előnyben részesített lehetőség alapján a javaslat elfogadása esetén a következők lesznek a siker mutatói:

- az irányelv módosításainak megfelelő átültetése és végrehajtása;
- gyorsabb haladás a nemzeti és uniós energiahatékonysági célkitűzések megvalósítása felé;
- a fogyasztók rendelkezésére álló részletesebb információk saját hőenergia-fogyasztásukról;
- a tagállamok adminisztratív terheinek csökkenése és megfelelőbb jelentéstétel a tagállami intézkedésekről és megtakarításokról.

Az irányelv egyik javasolt módosítása azon követelmény bevezetése, amelynek értelmében a Bizottságnak 2024. február 28-ig el kell végeznie az irányelv általános felülvizsgálatát. A 7. cikkre⁵, valamint a 9–11. cikkre⁶ vonatkozó iránymutató feljegyzéseket aktualizálni kell annak érdekében, hogy tükrözzék az e javaslattal bevezetett változásokat.

• **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

Az irányelv 1. és 3. cikkének módosításával bekerül a szövegbe az Unió 2030-ig elérendő 30 %-os kötelező energiahatékonysági célkitűzése.

A tagállamoknak nincsenek kötelező nemzeti célkitűzéseik, de a tagállami integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai tervek tartalmazni fogják a 2030-ra kitűzött indikatív nemzeti energiahatékonysági hozzájárulásairól szóló értesítéseket. A Bizottság az energiaunió irányításáról szóló jogalkotási javaslatban értékeli a 2030-ra kitűzött indikatív nemzeti energiahatékonysági hozzájárulásokat és meghatározza az azt biztosító folyamatot, hogy a hozzájárulások révén megvalósuljon az Unió 2030. évi energiahatékonysági célkitűzése. A Bizottság emellett értékeli a 2030-as energiahatékonysági célkitűzés felé tett előrehaladást, és – amennyiben az Unió nem halad megfelelő ütemben a 2030-as célkitűzésének elérése felé – további intézkedéseket javasol. Ebben az összefüggésben kulcsfontosságú lesz az integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai tervek végrehajtása terén elért kollektív előrehaladásnak a Bizottság által végzett értékelése. A 2030-as célkitűzések megvalósítása felé a tagállamok és az Unió egésze által tett előrehaladás rendszeres bizottsági értékelésére vonatkozó rendelkezés az energiaunió irányításáról szóló jogalkotási javaslatban is szerepel.

A 4. cikk, amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy hosszú távú stratégiákat dolgozzanak ki a nemzeti épületállomány felújításába történő beruházások ösztönzésére, kikerül ebből az irányelvből és átkerül az épületek energiateljesítményéről szóló irányelvbe, amelybe az „Intelligens finanszírozás – intelligens épületek” kezdeményezésnek, valamint a közel nulla energiaigényű épületekre és a dekarbonizált épületekre vonatkozó hosszú távú terveknek köszönhetően jobban illeszkedik.

A módosított 7. cikk a kötelezettségi időszakot kiterjeszti a 2020 utáni időszakra 2030-ig, valamint egyértelművé teszi, hogy a tagállamok az előírt energiamegtakarítást energiahatékonysági kötelezettségi rendszer révén, alternatív intézkedések révén, vagy a kettő kombinációja útján is elérhetik. A tagállamoknak lehetőségük nyílik arra, hogy bizonyos mértékig figyelembe vegyék a megújulóenergia-technológiáknak az épületeken vagy

⁵ SWD (2013) 451 final,
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0451&from=EN>

⁶ SWD (2013) 48 final
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0048&qid=1477416124070&from=EN>

épületekben történő új telepítését. Az V. melléklet szintén módosul oly módon, hogy egyszerűsíti az energiamegtakarítások kiszámítási módját, valamint egyértelművé teszi, hogy a 7. cikk alkalmazásában mely megtakarítások vehetők figyelembe. Ez különösen releváns az épületek felújítására irányuló intézkedésekből származó energiamegtakarítás tekintetében, amely immár teljes mértékben bejelenthető.

A 2021 és 2030 közötti időszakra előírt megtakarítások mennyiségének kiszámítása továbbra is a végső felhasználók számára évente értékesített energiavolumenen alapul a kötelezettségi időszak kezdetét megelőző három év átlagában. A tagállami energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek már jelenleg is tartalmazhatnak az energiaszegénység által érintett háztartásokra irányuló szociális követelményeket. A módosított 7. cikk megerősíti ezt a rendelkezést és előírja a tagállamoknak, hogy az alternatív intézkedések kidolgozása során vegyék figyelembe az energiaszegénységet. A Bizottság a legjobb gyakorlatok cseréje révén továbbra is támogatni fogja az energiahatékonysági intézkedések hozzáférhetőségét az energiaszegénység által érintett fogyasztók számára.

A fogyasztásmérésről szóló 9. cikk és a számlázásról szóló 10. cikk úgy módosul, hogy új alkalmazási körök csak a gázra terjed ki, ugyanakkor kiegészülnek hasonló és egyértelmű rendelkezésekkel, amelyek csak a központi rendszerből biztosított fűtésre, hűtésre és háztartási melegvízre vonatkoznak.

Bevezetésre kerül a végső felhasználók és a végső fogyasztók közötti különbségtétel annak érdekében, hogy egyértelművé váljon a szabályok alkalmazási köre az almerőkkel rendelkező többlakásos és több célra használt épületekben. A fogyasztók számára a tényleges energiafogyasztásukra vonatkozó, megfelelő időben történő és átlátható visszajelzés hozzájárulhat az energiaköltségek csökkentéséhez, de mivel a visszajelzés akkor működik a legjobban, ha gyakori, idővel távolról is leolvashatóvá kell tenni a hőenergia-fogyasztás mérésére szolgáló készülékeket annak érdekében, hogy a fogyasztók gyakran, hosszú távon havonta kaphassanak költséghatékony módon a fogyasztásukra vonatkozó információkat. További előnyként említhető, hogy a távolról történő leolvasás megszünteti annak szükségességét, hogy a fogyasztók otthon tartózkodjanak és beengedjék otthonaikba a mérőóra-leolvasókat. A VII. melléklet is módosul a 9–11. cikkel való összhang biztosítása érdekében.

Az irányelv 15. cikke (5) és (8) bekezdésének az energiaátalakításra, -szállításra és -elosztásra vonatkozó rendelkezései hatályukat veszítik, lehetővé téve ezekkel egyenértékű, új rendelkezések felvételét a piac szerkezetének átalakítására vonatkozó kezdeményezés keretében kidolgozandó jogalkotási javaslatokba. A 15. cikk (8) bekezdése esetében ennek során a rendszer biztosítani fogja, hogy a tagállamok maradéktalanul betartsák az ezen előírásokból fakadóan rájuk háruló kötelezettségeket.

A felhatalmazásról szóló 23. cikk úgy módosul, hogy a felhatalmazásra megállapított jelenlegi határidőt felváltja a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokról szóló, az Európai Parlament és a Tanács közötti egyetértési megállapodásban foglalt rendes ötéves időszak.

A 24. cikk módosítására az energiaunió irányításáról szóló jogalkotási javaslat keretében kerül majd sor.

Az irányelv kiegészül egy általános, felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezéssel, amelynek értelmében Bizottságnak 2024. február 28-ig, azt követően pedig ötévente értékelnie kell az irányelvet, és jelentést kell benyújtania az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

A IV. mellékletben szereplő alapértelmezett primerenergia-együttható a műszaki haladás figyelembevételével módosul. Ezt felhatalmazáson alapuló jogi aktus útján is lehetne módosítani, de e cél eléréséhez megfelelőbbnek tűnik e jogalkotási javaslat felhasználása.

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE**az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról**

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 194. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére⁷,tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére⁸,

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Az energiaszükséglet csökkentése egyike a 2015. február 25-én elfogadott, az energiaunióra vonatkozó stratégia öt dimenziójának. Az energiahatékonyság javítása kedvező hatást gyakorol a környezetre, csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, az Unión kívülről származó energiaimporttól való függőség csökkentése révén javítja az energiabiztonságot, csökkenti a háztartások és a vállalkozások energiaköltségeit, hozzájárul az energiaszegénység enyhítéséhez, továbbá munkahelyteremtéshez és az egész gazdaságra kiterjedő gazdasági tevékenységek bővüléséhez vezet. Ez összhangban van az energiaunió keretében tett uniós kötelezettségvállalásokkal és az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Felei által 2015 decemberében elfogadott Párizsi Megállapodással létrehozott globális éghajlatvédelmi menetrenddel.
- (2) A 2012/27/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁹ az energiaunió felé történő haladás egyik eleme, amelynek keretében az energiahatékonyság önálló energiaforrásként kezelendő. Az „első az energiahatékonyság” elvet figyelembe kell venni a kínálati oldalra és az egyéb szakpolitikai területekre vonatkozó új szabályok kialakításakor. A Bizottságnak biztosítania kell, hogy az energiahatékonyság és a keresletoldali reagálási mechanizmusok a termelési kapacitással azonos hangsúlyt kapjanak. Az energiahatékonyságot minden, az energiarendszer szempontjából

⁷ HL C [...], [...], [...] o.

⁸ HL C [...], [...], [...] o.

⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/27/EU irányelve (2012. október 25.) az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 315., 2012.11.14., 1. o.).

releváns tervezési és finanszírozási döntés meghozatala során figyelembe kell venni. Az energiahatékonysági fejlesztéseket minden olyan esetben meg kell valósítani, amikor azok költséghatékonyabbak, mint az azoknak megfelelő kínálati oldali megoldások. Ennek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy az európai társadalom – különös tekintettel a polgárokra és a vállalkozásokra – ki tudja aknázni az energiahatékonyság számos előnyét.

- (3) Az Európai Tanács 2014 októberében célként tűzte ki, hogy 2030-ra 27 %-kal javuljon az energiahatékonyság; ezt az értéket 2020-ig ki kell igazítani, „ami az Unió szintjén valószínűleg 30 %-ra történő emelést jelent majd”. 2015 decemberében az Európai Parlament felszólította az Európai Bizottságot, hogy értékelje a 40 %-os energiahatékonysági cél megvalósíthatóságát is ugyanazon időkeret vonatkozásában. Ezért indokolt felülvizsgálni és ennek megfelelően módosítani az irányelvet, hogy az igazodjon a 2030-as távlati tervhez.
- (4) A 2030-as távlati tervben nem szerepelnek nemzeti szinten kötelező célkitűzések. A kötelező 30 %-os célkitűzés formájában egyértelművé kell tenni annak szükségességét, hogy az Unió 2020-ban és 2030-ban is képes legyen megvalósítani – primerenergia-fogyasztásban és végsőenergia-fogyasztásban kifejezett – uniós szintű energiahatékonysági célkitűzéseit. Ez az uniós szintű pontosítás nem korlátozza a tagállamokat, mivel azok továbbra is szabadon állapítják meg nemzeti hozzájárulásukat, amely alapulhat a primerenergia-fogyasztáson vagy a végsőenergia-fogyasztáson, a primerenergia-megtakarításon vagy a végsőenergia-megtakarításon, illetve az energiaintenzitáson. A tagállamoknak nemzeti indikatív energiahatékonysági hozzájárulásuk megállapítása során figyelembe kell venniük, hogy az Unió 2030. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 321 Mtoe primer energiát és a 987 Mtoe végső energiát. Ez azt jelenti, hogy uniós szinten primerenergia-fogyasztás tekintetében 23 %-os, a végsőenergia-fogyasztás tekintetében pedig 17 %-os csökkenést kell elérni a 2005. évi szinthez képest. A 2030-as uniós célkitűzés megvalósítása felé tett előrehaladást indokolt rendszeresen értékelni; erről az energiaunió irányításáról szóló jogalkotási javaslat rendelkezik.
- (5) A tagállamok azon kötelezettségét, hogy hosszú távú stratégiákat dolgozzanak ki a nemzeti épületállomány felújításába történő beruházások ösztönzésére, és ezekről értesítsék a Bizottságot, ki kell venni a 2012/27/EU irányelvből és át kell emelni a 2010/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvbe¹⁰, amelyben jól illeszkedik a közel nulla energiaigényű épületekkel és az épületek dekarbonizációjával kapcsolatos hosszú távú tervekhez.
- (6) Tekintettel a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretre, az energiamegtakarítási kötelezettséget ki kell terjeszteni a 2020 utáni időszakra. A kötelezettségvállalási időszak 2020 utáni időszakra történő kiterjesztése nagyobb stabilitást teremtene a beruházók számára, és ezáltal előmozdítaná a hosszú távú beruházásokat és az olyan hosszú távú energiahatékonysági intézkedéseket, mint az épületek felújítása.
- (7) A tagállamoknak a teljes kötelezettségi időszak során az évente értékesített energia 1,5 %-ának megfelelő „új” megtakarítással egyenértékű halmozott végfelhasználási energiamegtakarítást kell elérniük. E követelmény teljesítésére vagy a 2021. január 1. és 2030. december 31. közötti új kötelezettségi időszak során bevezetett új

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács 2010/31/EU irányelve (2010. május 19.) az épületek energiahatékonyságáról (HL L 153., 2010.6.18., 13. o.).

szakpolitikai intézkedések révén nyílna lehetőség, vagy a korábbi időszak során vagy azt megelőzően elfogadott szakpolitikai intézkedésekből származó új egyéni fellépések révén, amennyiben az energiamegtakarítást eredményező egyéni intézkedések tényleges bevezetésére az új időszakban kerül sor.

- (8) A hosszú távú energiahatékonysági intézkedések 2020 után is energiamegtakarításhoz vezetnek, de ahhoz, hogy hozzájáruljanak az Unió 2030. évi energiahatékonysági célkitűzésének eléréséhez, a 2020 utáni időszakban új megtakarítást kell eredményezniük. Ugyanakkor a 2020. december 31-e után elért energiamegtakarítás nem számítható bele a 2014. január 1-től 2020. december 31-ig terjedő időszakra előírt halmozott megtakarítás mennyiségébe.
- (9) Az új megtakarításnak az alapforgatókönyvhöz képest többletmegtakarításnak kell lennie, tehát meghatározásakor azokat a megtakarításokat, amelyekre mindenképpen sor került volna, nem lehet figyelembe venni. A bevezetett intézkedések hatásának kiszámítása során az energiafogyasztásban bekövetkezett, kizárólag a közvetlenül az adott energiahatékonysági intézkedéshez kapcsolódó változásként mért nettó megtakarítás vehető figyelembe. A nettó megtakarítás kiszámításához a tagállamoknak meg kell állapítaniuk egy olyan alapforgatókönyvet, amely rámutat arra, hogyan alakulna a helyzet a szóban forgó szakpolitikai beavatkozás hiányában. A szakpolitikai beavatkozást az említett alapforgatókönyvhöz képest kell értékelni. A tagállamoknak figyelembe kell venniük, hogy ugyanezen időszakban más olyan szakpolitikai beavatkozásokra is sor kerülhet, amelyek hatást gyakorolhatnak az energiamegtakarításra, tehát nem minden, az értékelés tárgyát képező szakpolitikai beavatkozás bevezetése óta bekövetkezett változás tulajdonítható az adott szakpolitikai intézkedésnek. Annak biztosítása érdekében, hogy teljesüljön a lényegesség követelménye, a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott felek tevékenységeinek ténylegesen hozzá kell járulniuk a bejelentett megtakarítás eléréséhez.
- (10) Az uniós jogszabályok végrehajtásából származó energiamegtakarítás nem vehető figyelembe, kivéve, ha az érintett intézkedés túlmutat a szóban forgó uniós jogszabályokban előírt minimumon azáltal, hogy ambiciózusabb energiahatékonysági követelményeket határoz meg nemzeti szinten, vagy az intézkedés hatékonyságának fokozása révén. Felismerve, hogy az épületfelújítás az energiamegtakarítás fokozásának egyik alapvető és hosszú távú eleme, egyértelművé kell tenni, hogy minden, a meglévő épületek felújítását előmozdító intézkedésből származó energiamegtakarítás bejelenthető, amennyiben az többletmegtakarítást képvisel azokhoz képest, amelyek a szakpolitikai intézkedés hiányában is megvalósultak volna, valamint ha a tagállam bizonyítja, hogy a kötelezett, a részt vevő vagy a megbízott fél ténylegesen hozzájárult a szóban forgó intézkedésből származó, bejelentett megtakarítás eléréséhez.
- (11) Az energiaunióra vonatkozó stratégiával és a minőségi jogalkotás elvével összhangban a nyomon követésre és az ellenőrzésre vonatkozó szabályoknak nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani, beleértve a statisztikailag reprezentatív minta ellenőrzésére vonatkozó követelményt. A statisztikailag szignifikáns részre és a reprezentatív mintára történő hivatkozásokat úgy kell érteni, hogy meg kell határozni a statisztikai sokaságnak egy olyan részhalmazát (az energiatakarékossági intézkedések egy részét), amely megfelelően tükrözi a szóban forgó teljes sokaságot (valamennyi energiatakarékossági intézkedést), és így lehetővé teszi az összes intézkedés megbízhatóságára vonatkozó észszerű következtetések levonását.

- (12) Az épületek energiahatékonyságának javítását oly módon kell végrehajtani, hogy az elsősorban az energiaszegénység által érintett fogyasztók javát szolgálja. A tagállamok már most is előírhatják a kötelezett feleknek, hogy energiatakarékossági intézkedéseik az energiaszegénységhez kapcsolódó szociális célokat is tartalmazzanak, és ezt a lehetőséget most ki kell terjeszteni az alternatív intézkedésekre, valamint kötelezővé válik, miközben teljes rugalmasságot biztosít a tagállamoknak az ilyen intézkedések mérete, alkalmazási köre és tartalma tekintetében. A Szerződés 9. cikkével összhangban az Unió energiahatékonysági politikájának inkluzívnak kell lennie, és ezért az energiaszegénység által érintett fogyasztók számára is hozzáférést kell biztosítani az energiahatékonysági intézkedésekhez.
- (13) Az épületeken vagy az épületekben megújulóenergia-technológiák útján termelt energia csökkenti a felhasznált fosszilis energia mennyiségét. Az energiafogyasztás csökkentése és a megújuló forrásból származó energia felhasználása az épületekben az Unió energiafüggőségének és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez szükséges, fontos intézkedések, különös tekintettel a 2030-ra kitűzött, ambiciózus éghajlat- és energiapolitikai célokra, valamint az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Felelő Konferenciáján (COP 21) 2015 decemberében, Párizsban tett globális kötelezettségvállalásra. Ezért a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a rájuk vonatkozó energiamegtakarítási követelmények teljesítése során figyelembe vegyék az épületeken vagy az épületekben saját használatra termelt megújuló energiának egy bizonyos mennyiségét. E célból indokolt engedélyezni a tagállamok számára a 2010/31/EU irányelv szerinti számítási módszerek alkalmazását.
- (14) Az Új irányvonal az energiafogyasztók számára című bizottsági közleményben meghatározott intézkedések részeként az energiaunió és a hőtechnikai stratégia összefüggésében meg kell erősíteni a fogyasztók ahhoz fűződő jogát, hogy energiafogyasztásukról kellő időben egyértelmű információkat kapjanak. Ezért a 2012/27/EU irányelv 9–11. cikkét és VII. mellékletét úgy kell módosítani, hogy azok rendelkezzenek az energiafogyasztásra vonatkozó gyakori és kibővített visszajelzésről. Egyértelművé kell tenni azt is, hogy a központi rendszerből biztosított fűtés, hűtés és meleg víz tekintetében a számlázásra és a számlainformációkra vonatkozó jog azokat a fogyasztókat is megilleti, akik nem állnak közvetlen, egyéni szerződéses kapcsolatban az energiaszolgáltatóval. Ezért e rendelkezések alkalmazásában a „végfelhasználó” kifejezés kiterjed mind a saját használatra fűtést, hűtést vagy melegvizet vásárló végső felhasználókra, mind pedig az olyan többlakásos és több célra használt épületek önálló rendeltetési egységeinek lakóira, amelyekben az ilyen egységek energiaszükségletét központi rendszerből biztosítják. Az „almérés” kifejezés az ilyen épületek egyes egységeiben történő fogyasztásmérést jelenti. 2020. január 1-jéig az újonnan telepített hőfogyasztásmérőknél és fűtési költségosztóknál távolról is leolvashatóknak kell lenniük a fogyasztási információk költséghatékony és gyakori rendelkezésre bocsátásának biztosítása érdekében. Az új 9a. cikk csak a központi rendszerből biztosított fűtésre, hűtésre és melegvízre alkalmazandó.
- (15) A 2012/27/EU irányelv 15. cikkének az energiaátalakításra, -szállításra és -elosztásra vonatkozó egyes rendelkezéseit hatályon kívül kell helyezni. A közösségi vívmányok felülvizsgálata az energiaügy területén azzal járhat, hogy a különböző, energiával kapcsolatos jogi aktusok értelmében a tagállami kötelezettségek eltérő szerkezetűek lesznek. Ez az átalakítás nem érintheti a tagállamok azon kötelezettségét, hogy megfeleljenek a 2012/27/EU irányelv lényeges követelményeinek, amelyeket más jogi aktusok egészben vagy részben újra bevezethetnek.

- (16) Tekintettel a villamosenergia-termelési ágazatban megfigyelhető műszaki haladásra és a megújuló energiaforrások egyre nagyobb arányára, a kWh-ban kifejezett villamosenergia-megtakarítások esetében alkalmazott alapértelmezett együtthatót felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy tükrözze a villamos energiára alkalmazandó primerenergia-együttható tekintetében bekövetkezett változásokat. A villamos energia vonatkozásában a primerenergia-együttható kiszámítása éves átlagértékeken alapul. A fizikai energiatartalom-módszert a nukleáris alapú villamosenergia- és hőtermelés esetében használják, a technikai átalakítási hatások módszerét pedig a fosszilis tüzelőanyagból vagy biomasszából történő villamosenergia- és hőtermelés esetében. Az éghetetlen megújuló energiaforrások esetében alkalmazott módszer alapja a teljes primer energián alapuló megközelítésből nyert közvetlen egyenérték. A kapcsolt energiatermelésből (CHP) származó villamos energia primerenergia-arányának kiszámítása a 2012/27/EU irányelv II. mellékletében meghatározott módszer alapján történik. Ennek során nem marginális, hanem átlagos piaci pozíció kerül figyelembevételre. A feltételezett átalakítási hatások a következők: az éghetetlen megújuló energiaforrások esetében 100 %, a geotermikus erőművek esetében 10 %, az atomerőművek esetében pedig 33 %. A kapcsolt energiatermelés teljes hatékonyságának kiszámítása a legfrissebb Eurostat-adatok alapján történik. A rendszerhatárok tekintetében a primerenergia-együttható valamennyi energiaforrás esetében 1. A számítások alapja a PRIMES modell referencia-forgatókönyvének legújabb változata. A primerenergia-együttható értéke a 2020. évre vonatkozó előrejelzésen alapul. Az elemzés az EU tagállamaira és Norvégiára terjed ki. Norvégia esetében az adatkészlet az ENTSO-E adatokon alapul.
- (17) Annak biztosítása érdekében, hogy mód legyen az irányelv mellékleteinek és a 14. cikk (10) bekezdésében említett egységes hatások-referenciaértékeknek aktualizálására, a Bizottság felhatalmazását meg kell hosszabbítani.
- (18) Annak érdekében, hogy lehetőség nyíljon a 2012/27/EU irányelv eredményességének értékelésére, be kell vezetni azt a követelményt, amelynek értelmében az irányelv általános felülvizsgálatát 2024. február 28-ig el kell végezni, és erről jelentést kell tenni az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.
- (19) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával¹¹ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely részletesen ismerteti az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó az ilyen dokumentum(ok) megküldését indokoltnak tekinti.
- (20) A 2012/27/EU irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,
- ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2012/27/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (1) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

¹¹ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

„(1) Ez az irányelv egy intézkedésekből álló közös keretrendszert hoz létre az energiahatékonyságnak az Unió egészében történő előmozdítására annak érdekében, hogy az Unió 2020-ig elérendő 20 %-os kiemelt energiahatékonysági célkitűzése és 2030-ig elérendő 30 %-os kötelező kiemelt energiahatékonysági célkitűzése teljesüljön, valamint megteremti annak lehetőségét, hogy az említett időpontokat követően további előrelépést lehessen elérni az energiahatékonyság terén. Ez az irányelv szabályokat állapít meg az energiaellátás és -felhasználás hatékonysága előtt álló energiapiaci akadályok és piaci hiányosságok megszüntetésére, valamint 2020-ig, illetve 2030-ig teljesítendő indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzések és hozzájárulások megállapítását írja elő.”.

2. A 3. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„3. cikk

Energiahatékonysági célkitűzések

(1) Minden tagállam megállapít egy 2020-ra vonatkozó indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzést, amely alapulhat a primerenergia-felhasználáson vagy a végsőenergia-felhasználáson, a primerenergia-megtakarításon vagy a végsőenergia-megtakarításon, illetve az energiaintenzitáson. A tagállamok a 24. cikk (1) bekezdésével és a XIV. melléklet 1. részével összhangban bejelentik a Bizottságnak az említett célkitűzéseket. Ennek során a célkitűzéseket a 2020-ra várható primerenergia-fogyasztás és végsőenergia-fogyasztás abszolút szintjében is meg kell határozniuk, valamint meg kell magyarázniuk, hogyan, mely adatok felhasználásával számították ki ezt az értéket.

E célkitűzések megállapítása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük a következőket:

- a) az Unió 2020. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 483 Mtoe primer energiát és az 1 086 Mtoe végső energiát;
- b) az ezen irányelvben előírt intézkedéseket;
- c) a 2006/32/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti energiamegtakarítási célkitűzéseket; és
- d) az egyéb olyan intézkedéseket, amelyek a tagállamokban vagy uniós szinten az energiahatékonyságot célozzák.

Az említett célkitűzések meghatározása során a tagállamok figyelembe vehetik a primerenergia-fogyasztást befolyásoló olyan nemzeti tényezőket is, mint:

- a) a fennmaradó költséghatékony energiamegtakarítási potenciál;
- b) a GDP alakulása és változásának előrejelzése;
- c) az energiaimport és az energiaexport változásai;
- d) fejlemények az egyes megújulóenergia-források, a nukleáris energia, a széndioxid-leválasztás és -tárolás területén; valamint
- e) a korai intézkedés.

(2) A Bizottság 2014. június 30-ig értékeli az elért haladást, és felméri, hogy az Unió várhatóan eléri-e azt, hogy energiafogyasztása ne haladja meg az 1 483 Mtoe primer energiát és az 1 086 Mtoe végső energiát 2020-ban.

(3) A (2) bekezdésben említett felülvizsgálat elkészítésekor a Bizottság:

- a) összeadja a tagállamok által bejelentett indikatív nemzeti energiahatékonysági célkitűzéseket;
 - b) értékeli, hogy az említett célkitűzések összege megbízható jelzésnek minősíthető-e arra vonatkozóan, hogy az Unió egésze megfelelő ütemben halad-e, figyelembe véve a 24. cikk (1) bekezdésének megfelelően elkészített első éves jelentés értékelését, és a 24. cikk (2) bekezdésének megfelelően elkészített nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek értékelését;
 - c) figyelembe veszi a következő forrásokból származó kiegészítő elemzéseket:
 - i. uniós szinten az abszolút energiafogyasztásnak a gazdasági tevékenység függvényében történő alakulása, ezen belül az energiaellátás hatékonysága terén elért eredmények azon tagállamokban, amelyek nemzeti indikatív célkitűzéseiket a végsőenergia-fogyasztásra vagy a végsőenergia-megtakarításra alapozták, ideértve ezen tagállamoknak az ezen irányelv III. fejezetében foglaltaknak való megfelelésének köszönhetően elért eredményeit;
 - ii. az uniós szintű energiafogyasztásban várható jövőbeli trendekkel kapcsolatos modellszámítások eredményei;
 - d) összehasonlítja az a)–c) pont szerinti eredményeket az energiafogyasztás azon mennyiségével, amelyre szükség lenne ahhoz, hogy az energiafogyasztás 2020-ban ne haladja meg az 1 483 Mtoe primer energiát és az 1 086 Mtoe végső energiát.
- (4) **[Az energiaunió irányításáról szóló] (EU) XX/20XX** rendelet [4.] és [6.] cikkének megfelelően valamennyi tagállam megállapítja nemzeti indikatív energiahatékonysági hozzájárulását az Uniónak az 1. cikk (1) bekezdésében említett, 2030-ig elérendő célkitűzése felé. A szóban forgó hozzájárulások megállapítása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük, hogy az Unió 2030. évi energiafogyasztása nem haladhatja meg az 1 321 Mtoe primer energiát és a 987 Mtoe végső energiát. **[Az energiaunió irányításáról szóló] (EU) XX/20XX** rendelet [3.] és [7]–[11.] cikkében foglalt eljárásnak megfelelően a tagállamok integrált nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveik keretében értesítik a Bizottságot az említett hozzájárulásokról.

3. A 7. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„7. cikk

Energiamegtakarítási kötelezettség

(1) A tagállamok legalább az alábbiakkal egyenértékű halmozott végfelhasználói energiamegtakarítást érnek el:

- a) 2014. január 1-jétől 2020. december 31-ig minden évben a végső felhasználók számára évente értékesített energiamennyiség 1,5 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2013. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában;
- b) 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig minden évben a végső felhasználók számára évente értékesített energiamennyiség 1,5 %-ának megfelelő új megtakarítás a 2019. január 1-jét megelőző legutóbbi hároméves időszak átlagában;

A tagállamoknak a 2030 utáni tízéves időszakokban továbbra is el kell érniük az évenkénti 1,5 %-os új megtakarítást, kivéve ha a Bizottság által 2027-ig, majd azt követően tízévente végzett felülvizsgálatok arra a következtetésre jutnak, hogy ez nem szükséges az Unió 2050-re szóló, hosszú távú energiaügyi és éghajlat-politikai célkitűzéseinek eléréséhez.

A b) pont alkalmazásában, valamint a (2) és (3) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok kizárólag az olyan energiamegtakarítást számíthatják be, amelyek 2020. december 31-ét követően bevezetett új szakpolitikai intézkedésekből származnak, vagy amelyek a 2014. január 1. és 2020. december 31. közötti időszakban bevezetett szakpolitikai intézkedésekből származnak, amennyiben bizonyítható, hogy a szóban forgó intézkedések olyan egyéni fellépéseket eredményeznek, amelyek 2020. december 31-ét követően kerülnek megvalósításra és megtakarításhoz vezetnek.

E számításokból részben vagy teljesen kihagyható a közlekedésben felhasznált, értékesített energiamennyiség.

A tagállamok döntenek el, hogy az új megtakarítás kiszámított mennyiségét hogyan osztják el az a) és b) pontban említett időszakokon belül, feltéve hogy az egyes időszakok végéig sikerült elérni az előírt teljes halmozott megtakarítást.

(2) A (3) bekezdésre is figyelemmel minden egyes tagállam:

- a) elvégezheti az (1) bekezdés a) pontjában előírt számítást 2014-ben és 2015-ben az 1 %-os értéket alkalmazva; 2016-ban és 2017-ben az 1,25 %-os értéket alkalmazva; 2018-ban, 2019-ben és 2020-ban pedig az 1,5 %-os értéket alkalmazva;
- b) kizárhatja a számításból annak az értékesített energiamennyiségnek egy részét vagy egészét, amelyet a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt ipari tevékenységek során használtak fel;
- c) lehetővé teheti az energiaátalakítási, -szállítási és -elosztási ágazatban – ezen belül a hatékony távfűtési/távhűtési infrastruktúra terén – a 14. cikk (4) bekezdésében, a 14. cikk (5) bekezdésének b) pontjában, valamint a 15. cikk (1)–(6) és (9) bekezdésében meghatározott követelmények végrehajtásának eredményeként elért energiamegtakarításnak az (1) bekezdés alapján előírt energiamegtakarítás mennyiségébe történő beszámítását;
- d) beszámíthatja a 2008. december 31. óta újonnan végrehajtott és 2020-ban és azt követően még hatással bíró egyéni fellépésekből származó, mérhető, ellenőrizhető energiamegtakarítást az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítás mennyiségébe; és
- e) az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítási követelmény kiszámítása során kihagyhatja a számításból a megújulóenergia-technológiák új telepítésének előmozdítására irányuló szakpolitikai intézkedések eredményeként az épületeken vagy az épületekben saját használatra termelt, ellenőrizhető energiamennyiséget.

(3) A (2) bekezdés szerint kiválasztott lehetőségek együttesen nem haladhatják meg az (1) bekezdésben említett energiamegtakarítás 25 %-át. Az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett időszakok tekintetében a tagállamok külön alkalmazzák a kiválasztott lehetőségeket és külön számítják ki azok hatását a következők szerint:

- a) az (1) bekezdés a) pontjában említett időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (2) bekezdés a), b), c) és d) pontját alkalmazhatják;
- b) az (1) bekezdés b) pontjában említett időszakra előírt energiamegtakarítás mennyiségének kiszámítása során a tagállamok a (2) bekezdés b), c) d) és e) pontját alkalmazhatják, amennyiben a d) pont szerinti egyéni fellépéseknek 2020. december 31-ét követően is ellenőrizhető és mérhető hatásuk van.

(4) A 2020. december 31. után elért energiamegtakarítás nem számítható bele a 2014. január 1-től 2020. december 31-ig terjedő időszakra előírt halmozott megtakarítás mennyiségébe.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a 7a. és 7b. cikkben, valamint a 20. cikk (6) bekezdésében említett szakpolitikai intézkedések révén elért megtakarítások kiszámítása az V. mellékletnek megfelelően történjen.

(6) Az (1) bekezdésben előírt mennyiségű energiamegtakarítást a tagállamok vagy a 7a. cikkben említett energiahatékonysági kötelezettségi rendszer létrehozása révén, vagy a 7b. cikkben említett alternatív intézkedések révén érik el. A tagállamok az energiahatékonysági kötelezettségi rendszereket kombinálhatják az alternatív szakpolitikai intézkedésekkel.

(7) A tagállamoknak bizonyítaniuk kell, hogy amennyiben átfedés van a szakpolitikai intézkedések vagy az egyéni fellépések hatása között, az energiamegtakarítást nem számítják duplán.”.

4. A szöveg a következő 7a. és 7b. cikkel egészül ki:

„7a. cikk

Energiahatékonysági kötelezettségi rendszerek

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt mennyiségű megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket energiahatékonysági kötelezettségi rendszer révén teljesítik, biztosítják, hogy a (2) bekezdésben említett, egy adott tagállam területén működő kötelezett felek a 7. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül teljesítsék a 7. cikk (1) bekezdésében meghatározott halmozott végfelhasználási energiamegtakarítási követelményt.

(2) A tagállamok objektív és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján kötelezett feleket jelölnek ki a területükön üzemelő energiaelosztók és/vagy kiskereskedelmienergia-értékesítő vállalkozások közül, és ennek során figyelembe vehetik a területükön működő közlekedési célú üzemanyagelosztókat és a kiskereskedelmi közlekedésiüzemanyag-értékesítőket is. A kötelezettség teljesítéséhez szükséges energiamegtakarítás mennyiségét a 7. cikk (1) bekezdése szerinti számítástól függetlenül a tagállamok által kijelölt kötelezett felek a végső felhasználók körében, illetve, ha a tagállamok úgy döntenek, az (5) bekezdés b) pontjában foglaltak szerint a harmadik felektől származó tanúsított energiamegtakarításon keresztül érik el.

(3) A tagállamok az egyes kötelezett felektől elvárt energiamegtakarítás mennyiségét végsőenergia-fogyasztásként vagy primerenergia-fogyasztásként fejezik ki. A kötelezett felek által megvalósított állítólagos megtakarítások kiszámításához is az elvárt energiamegtakarítás mennyiségének kifejezéséhez választott módszert kell használni. A IV. mellékletben megállapított átváltási tényezőket kell alkalmazni.

(4) A tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a kötelezett felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek egy statisztikailag szignifikáns részén és reprezentatív mintáján dokumentált auditokat végeznek. Ezt a mérést, irányítást és ellenőrzést a kötelezett felektől függetlenül kell lefolytatni.

(5) Az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer keretén belül a tagállamok:

- a) a megállapított megtakarítási kötelezettségek között szociális jellegű követelményeket is meghatároznak, többek között annak előírásával, hogy az energiahatékonysági intézkedések bizonyos hányadát elsősorban energiaszegénység által érintett háztartásokban és szociális bérlakásokban kell végrehajtani;
- b) engedélyezhetik a kötelezett felek számára, hogy a kötelezettségük terhére elszámolják azt a tanúsított energiamegtakarítást, amelyet energiahatékonysági szolgáltatók vagy más harmadik felek értek el, beleértve azt is, amikor a kötelezett felek más, az állam által jóváhagyott szerveken vagy állami hatóságokon keresztül támogatnak intézkedéseket, ami adott esetben formális partnerségek kialakítását is jelentheti és kombinálható egyéb finanszírozási forrásokkal. Amennyiben a tagállamok ezt engedélyezik, biztosítaniuk kell egy egyértelmű, átlátható és minden piaci szereplő számára nyitott, a tanúsítás költségeinek minimalizálására törekvő jóváhagyási folyamat alkalmazását;
- c) engedélyezhetik a kötelezett feleknek, hogy az egy adott évben elért megtakarítást a négy megelőző vagy a három következő évben elért megtakarításként vegyék figyelembe, amennyiben ez az időszak nem nyúlik túl a 7. cikk (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségi időszakokon.

(6) A tagállamok évente egyszer közzéteszik a rendszer keretében az egyes kötelezett felek, vagy a kötelezett felek egyes alkategóriái által elért energiamegtakarítás mértékét, valamint az összesített adatokat.

7b. cikk

Alternatív szakpolitikai intézkedések

(1) Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt megtakarítás elérésére vonatkozó kötelezettségüket alternatív szakpolitikai intézkedések révén teljesítik, biztosítaniuk kell, hogy a 7. cikk (1) bekezdésében előírt energiamegtakarítást a végső felhasználók körében ériék el.

(2) Az energiamegtakarítás elérését célzó alternatív szakpolitikai intézkedések kidolgozása során a tagállamok figyelembe veszik az energiaszegénység által érintett háztartásokra kifejtett hatásokat.

(3) Az adózási intézkedésekhez kapcsolódóktól eltérő minden intézkedés tekintetében a tagállamok olyan mérési, irányítási és ellenőrzési rendszereket vezetnek be, amelyek keretében a részt vevő vagy megbízott felek által megvalósított energiahatékonyság-javító intézkedéseknek egy statisztikailag szignifikáns részén és reprezentatív mintáján dokumentált auditokat végeznek. Ezt a mérést, irányítást és ellenőrzést a részt vevő és megbízott felektől függetlenül kell lefolytatni.”.

5. A 9. cikk a következőképpen módosul:

- a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A gázfogyasztás mérése”;

b) az (1) bekezdés első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok biztosítják, hogy a földgáz végső felhasználóit – amennyiben az műszakilag lehetséges, pénzügyileg ésszerű és az energiamegtakarítási potenciállal arányos mértékű – ellássák olyan versenyképes árú, egyedi fogyasztásmérőkkel, amelyek pontosan tükrözik a végső felhasználó tényleges energiafogyasztását, és amelyek információkat szolgáltatnak a tényleges felhasználási időszakról.”;

c) a (2) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a bevezető mondat helyébe az alábbi szöveg lép:

„Ahol és amilyen mértékben a tagállamok bevezetik a földgáz tekintetében az intelligens mérési rendszereket és az intelligens fogyasztásmérőket a 2009/73/EK irányelvvel összhangban.”;

ii. a c) és a d) pontot el kell hagyni;

d) a (3) bekezdést el kell hagyni.

6. A szöveg a következő 9a. cikkel egészül ki:

„9a. cikk

A fűtésre, a hűtésre és a háztartási melegvízre vonatkozó fogyasztásmérés, al mérés és költséghatóság

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a távfűtés, a távhűtés, valamint a háztartási melegvíz felhasználóit ellássák olyan versenyképes árú fogyasztásmérőkkel, amelyek pontosan tükrözik a végső felhasználó tényleges energiafogyasztását.

Amennyiben az épület fűtését és hűtését vagy melegvízellátását egy több épületet kiszolgáló központi rendszerből vagy távfűtési és távhűtési hálózatról biztosítják, a hőcserélőnél vagy a csatlakozási pontnál mindig fel kell szerelni hő- vagy melegvíz-mennyiségmérőt.

(2) Az olyan többlakásos és több célra használt épületekben, amelyekben a fűtést vagy a hűtést központi forrásból vagy távfűtési és -hűtési rendszerről biztosítják, egyedi fogyasztásmérőket kell felszerelni a fűtés-, hűtés- vagy melegvíz-fogyasztás minden egyes önálló rendeltetési egységben történő mérésére.

Amennyiben az egyedi fogyasztásmérők használata műszakilag nem kivitelezhető, vagy a fűtés és hűtés minden egyes önálló rendeltetési egységben történő mérése nem költséghatékony, az egyes radiátorok hőfogyasztásának mérésére egyedi fűtési költségosztókat kell alkalmazni, kivéve ha a szóban forgó tagállam bizonyítja, hogy a fűtési költségosztók beépítése nem lenne költséghatékony. Ezekben az esetekben a hőfogyasztás mérésére alternatív költséghatékony módszereket is figyelembe lehet venni. Minden tagállam egyértelműen meghatározza és közzéteszi azokat a feltételeket, amelyek teljesülése esetén egy adott megoldás nem tekinthető műszakilag kivitelezhetőnek vagy költséghatékonyak.

Az első albekezdésben említett kategóriába tartozó új épületek esetében, vagy amennyiben egy ilyen épület a 2010/31/EU irányelvben meghatározott jelentős felújításon megy keresztül, mindig rendelkezésre kell bocsátani egyedi fogyasztásmérőket.

(3) A távfűtési/távhűtési hálózatról ellátott többlakásos és több célra használt épületek esetében, vagy ahol az ilyen épületekre saját központi fűtő- vagy hűtőrendszerek jellemzők, az átláthatóság és az egyedi fogyasztás elszámolásának pontossága érdekében a tagállamok átlátható szabályokat vezetnek be a fűtési és hűtési célú energiafogyasztással, valamint a melegvíz-fogyasztással kapcsolatos költségelosztásra vonatkozóan, amely szabályok a következőkre terjednek ki:

- a) háztartási célú melegvíz;
- b) az épületgépészeti berendezésből sugárzott és közös használatú területek fűtésére felhasznált hő (amennyiben a lépcsőházakban és folyosókon radiátorok működnek);
- c) a lakások fűtése vagy hűtése.

(4) E cikk alkalmazásában 2020. január 1-jétől a felszerelt mérőeszközöknek és költségosztóknak távolról is leolvashatóknak kell lenniük.

A már felszerelt, de távolról nem leolvasható fogyasztásmérőket és költségosztókat 2027. január 1-jéig el kell látni ezzel a funkcióval, vagy távolról is leolvasható készülékekre kell cserélni, kivéve ha a szóban forgó tagállam bizonyítja, hogy ez nem költséghatékony.”.

7. A 10. cikk a következőképpen módosul:

- a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A gázfogyasztásra vonatkozó számlainformációk”;

- b) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Amennyiben a végső felhasználók nem rendelkeznek a 2009/73/EK irányelv szerinti intelligens fogyasztásmérőkkel, a tagállamok a VII. melléklet 1.1. pontjával összhangban 2014. december 31-ig gondoskodnak a gázágazatban a pontos és tényleges fogyasztáson alapuló számlázási adatokról, amennyiben az műszakilag megvalósítható és gazdasági szempontból indokolt.

- c) a (2) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

A 2009/73/EK irányelvnek megfelelően üzembe helyezett mérőberendezéseknek lehetővé kell tenniük a tényleges fogyasztáson alapuló pontos számlainformációkat. A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók könnyen hozzá tudjanak férni azokhoz a kiegészítő információkhoz, amelyek segítségével részletesen ellenőrizhetik saját múltbeli fogyasztásukat.”.

8. A szöveg a következő 10a. cikkel egészül ki:

„10a. cikk

„A fűtésre, a hűtésre és a háztartási melegvízre vonatkozó fogyasztási és számlainformációk

(1) A tagállamok valamennyi fogyasztásmérővel vagy költségosztóval rendelkező végfelhasználó esetében a VIIa. melléklet 1. és 2. pontjának megfelelően biztosítják, hogy a fogyasztási és számlainformációk pontosak legyenek és a tényleges fogyasztáson alapuljanak.

A 9a. cikk (2) bekezdése szerinti, almérővel mért fogyasztás esetét kivéve ennek a kötelezettségnek eleget lehet tenni a végső felhasználó által végzett rendszeres leolvasáson alapuló rendszerrel is, amelynek keretében a végső felhasználó a mérőberendezés állását bejelenti az energiaszolgáltatónak. A számla csak abban az esetben alapulhat becsült fogyasztáson vagy tüntethet fel átalányösszeget, ha a végső felhasználó az adott számlázási időszakra nem jelentette be a mérőberendezés állását.

(2) A tagállamok:

- a) előírják, hogy ha rendelkezésre állnak a végfelhasználó energiaszámláival és múltbeli fogyasztásával kapcsolatos információk, akkor azokat hozzáférhetővé kell tenni a végfelhasználó által kijelölt energiahatékonysági szolgáltató számára;
- b) biztosítják, hogy a végső felhasználónak legyen lehetősége az elektronikus számlainformációkat és számlázást választani, és hogy kérésére világos és könnyen érthető magyarázatot kapjon a számla kiállításának módjáról, különösen ha a számla nem a tényleges fogyasztáson alapul;
- c) biztosítják, hogy valamennyi végfelhasználó a számlával együtt a VII. melléklet 3. pontjával összhangban megfelelő, a tényleges fogyasztáson alapuló tájékoztatást kapjon;
- d) előírhatják azt is, hogy a végső felhasználó kérésére a számlainformációk rendelkezésre bocsátása ne minősüljön fizetési kérelemnek. Ezekben az esetekben a tagállamok biztosítják, hogy a tényleges kifizetések teljesítésére rugalmas feltételek álljanak rendelkezésre.”.

9. A 11. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A gázfogyasztásra vonatkozó mérési és számlainformációkhoz való hozzáférés költségei”;

b) a (2) bekezdést el kell hagyni.

10. A szöveg a következő 11a. cikkel egészül ki:

„11a. cikk

A fűtésre és a hűtésre vonatkozó mérési és számlainformációkhoz való hozzáférés költségei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a végső felhasználók térítésmentesen kaphassák meg az energiafogyasztásról szóló számláikat és a számlainformációkat, és hogy a fogyasztási adatokhoz is megfelelő módon és térítésmentesen férhessenek hozzá.

(2) Az (1) bekezdés ellenére, a többlakásos épületekben az egyedi fűtési, hűtési és melegvíz-fogyasztásra vonatkozó számlainformációk költségeinek a 9a. cikk (2) bekezdése szerinti felosztását nonprofit alapon kell végezni. Ha ezzel a feladattal harmadik felet – például szolgáltatót vagy a helyi energiaszolgáltatót – bízna meg, az ilyen épületekben a tényleges fogyasztás méréséből, felosztásából és elszámolásából fakadó költségeket a végfelhasználókra lehet hárítani, amennyiben a szóban forgó költségek észszerűek.”.

11. A 15. cikk a következőképpen módosul:

- a) az (5) bekezdés a következőképpen módosul:
- i. az első és a második albekezdést el kell hagyni;
 - ii. a harmadik albekezdés helyébe a következő szöveg lép:
„A szállítási rendszer-üzemeltetőknek és az elosztórendszer-üzemeltetőknek meg kell felelniük a XII. mellékletben foglalt követelményeknek.”;
- b) a (8) bekezdést el kell hagyni.
12. A 23. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:
„(2) A Bizottság 22. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2017. december 4-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazásról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem emel kifogást a meghosszabbítás ellen legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.”.
13. A 24. cikk a következő (12) bekezdéssel egészül ki:
„(12) A Bizottság legkésőbb 2024. február 28-ig, azt követően pedig ötévente értékeli ezt az irányelvet, és jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. E jelentéssel együtt adott esetben további intézkedésekre irányuló javaslatokat is be kell nyújtani.”.
14. A mellékletek ezen irányelv mellékletének megfelelően módosulnak.

2. cikk

- (1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb **XXXX**-ig *[Please insert the date 12 months following the date of entry into force]* megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.
- Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.
- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

*az Európai Parlament részéről
az elnök*

*a Tanács részéről
az elnök*